

на вратата „Огнище Казана“ по името на мѣстността Казана.

Ние предпочетохме да влѣземъ въ „Казана“. Каква приятна изненада! Хубаво огнище, на което бѣха сложени единъ върху други два пѣна, които горѣха и даваха силенъ огънь. Макаръ че утрешния денъ бѣ Илинденъ, когато е най-горещо, все пакъ огъня е тукъ приятенъ. На такава голѣма височина въ планина и всрѣдъ лѣто огъня е сладъкъ. Колкото се стъмняваше, толкова и по-студено ставаше.²

Отъ дветѣ страни на огнището имаше по една дървена доста широка пейка, прилична на креватъ и удобна за спане.

На срещната страна бѣше поставена маса, а надъ нея окачени 5 — 6 канчета за чай, а на полицата стояха нѣколко панички, чинии, лъжици, вилицы и др. сждове.

На огъня бѣше поставенъ голѣмъ чайникъ, който клокотѣше, а до него едно гърне, въ което пазаца си варѣше ядене.

Стъмни се, огъня даваше достатѣчна свѣтлина и ни позволяваше да се виждаме. Стражарътъ ни донесе една лампа, която напълно освѣтли „Казана“. Следъ като пихме по единъ чай, женитѣ веднага се заловиха да приготвятъ вечеря. Скоро се издѣлаха два шиша, натъкнаха се на тѣхъ парчета тлѣсто овнешко месо, което носѣхме и шишоветѣ се завъртѣха. И когато всичко бѣ готово, трапезата се сложи и ние лакомо почнахме да унищожяваме мръвкитѣ. Нѣмаше време за приказване. Всички бѣхме така изгладнѣли, че не намирахме време за разговоръ. Успокоихме се, следъ като се нахранихме. Тогава захванахме да говоримъ за пѣтя, който ни предстои утре. Решихме да повѣримъ добичетата на стражара, да си оставимъ багажа и